

Den yndigste rose er funden

Tekst: Hans Adolph Brorson 1732.
Melodi: Wittenberg / Joseph Klug 1542

1.

Den yndigste rose er funden,
blandt stiveste torne oprunden,
vor Jesus, den dejligste pøde,
blandt syndige mennesker grø'de.

5.

Forhærdede tidsel-gemytter,
så stive som torne og støtter,
hvi holder I eder så ranke
i stoltheds fordærvede tanke!

2.

Alt siden vi tabte den ære
Guds billedes frugter at bære,
var verden forvildet og øde,
vi alle i synden bortdøde.

6.

Ak, søger de ydmyge steder,
i støvet for Frelseren græder,
så får I vor Jesus i tale,
thi roserne vokser i dale.

3.

Da lod Gud en rose opskyde
og sæden omsider frembryde,
at rense og ganske forsøde
vor slægts den fordærvede grøde.

7.

Min Jesus! du stedse skal være
mit smykke, min rose, min ære,
de giftige lyster du døder
og korset så liflig forsøder.

4.

Al verden nu burde sig fryde,
med salmer mangfoldig udbryde,
men mangan har aldrig fornummen,
at rosen i verden er kommen.

8.

Lad verden mig alting betage,
lad tornene rive og nage,
lad hjertet kun dåne og briste,
min rose jeg aldrig vil miste!

Hans Adolf Brorson, 1694-1764

<http://www.erlingmusic.dk/>